

Sygn. akt I C 1158/18 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2018 r.

Sąd Rejonowy w Szczytnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	ASR Marcin Borodziuk
Protokolant:	sekr. Hubert Tomaszewski

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24 września 2018 r. w S.

sprawy z powództwa Kancelarii (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w K.

przeciwko Ł. A.

o zapłatę

oddala powództwo w całości.

Sygn. akt I C 1158/18 upr.

UZASADNIENIE

wyroku zaocznego z dnia 24 września 2018 r.

Powód Kancelaria (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w K. wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od Ł. A. kwoty 792,50 złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 27 marca 2016 do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu swego stanowiska wskazał, że pozwany w dniu 1 marca 2016 roku zawarł z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. umowę pożyczki na kwotę 450 złotych, której nie zwrócił w uzgodnionym terminie. Umowa ta została zawarta za pośrednictwem platformy internetowej. Następnie powód zawarł z pożyczkodawcą umowę cesji, na podstawie której nabył przedmiotową wierzytelność wobec pozwanego, na którą składają się kwota pożyczki, prowizja w kwocie 112,50 złotych i koszty dochodzenia należności (opłaty za monity telefoniczne i pisemne) w kwocie 230 złotych.

Strona pozwana, choć odpis pozwu i zawiadomienie o terminie wyznaczonym na rozprawę zostały jej skutecznie doręczone, nie stawiła się, nie domagała się rozpoznania sprawy w jej nieobecności, ani też nie zajęła stanowiska w sprawie ustnie lub na piśmie.

Podstawa faktyczna rozstrzygnięcia:

W dniu 2 listopada 2016 roku powód Kancelaria (...) Spółka Akcyjna w K. (wówczas spółka z o.o.) wezwał Ł. A. do zapłaty kwoty 830,72 złotych wynikającej z umowy pożyczki z dnia 1 marca 2016 r. na kwotę 450 złotych. Pismem

z tego samego dnia działając z upoważnienia cedenta wskazany podmiot zawiadomił Ł. A. o przelewie wymienionej wierzytelności.

(dowód: zawiadomienie o przelewie, wezwanie do zapłaty, k. 17-17v)

Dokonując ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie Sąd oparł się na zawierających podpisy dokumentach złożonych przez powoda, których autentyczność nie budziła wątpliwości. Sąd z urzędu nie dostrzega jakichkolwiek okoliczności, które mogłyby podważyć fakty pochodzenia tych dokumentów od wymienionych w nich osób oraz złożenia wymienionych w nich oświadczeń.

Należy mieć jednak na uwadze, że stosownie do treści art. 245 kodeksu postępowania cywilnego, dokument prywatny sporządzony w formie pisemnej albo elektronicznej stanowi dowód wyłącznie tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dlatego też niestwierdzenie przez Sąd podstaw do podważenia domniemania autentyczności i prawdziwości pochodzenia dokumentów nie implikuje prawdziwości twierdzeń, które są w nich zawarte (tj. ich merytorycznej treści).

Odmienne należało odnieść się do niepodpisanych wydruków pochodzących od powoda, które choć stanowią dowód z dokumentu, z uwagi na niski walor dowodowy nie mogły stanowić podstawy do poczynienia ustaleń faktycznych.

Wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

Dokonując ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie Sąd oparł się na wskazanych wyżej dokumentach prywatnych, których autentyczność nie budziła wątpliwości. Kwestia ta nie była przedmiotem zarzutów strony pozwanej, która nie zajęła stanowiska w sprawie. Także z urzędu Sąd nie dostrzega jakichkolwiek okoliczności, które mogłyby podważyć pochodzenie tych dokumentów od wymienionych w nich osób.

Treść art. 339 § 2 k.p.c. upoważnia Sąd do przyjęcia za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. W niniejszej sprawie Sąd powziął wątpliwości dotyczące związania się przez pozwanego umową pożyczki z pierwotnym wierzycielem.

Powód twierdził, że pozwany zawarł umowę z podmiotem udzielającym pożyczek za pośrednictwem sieci Internet, jednakże nie opisał sposobu, w jaki miało dojść do zweryfikowania danych pożyczkodawcy oraz do samego zawarcia umowy. W tej sytuacji Sąd przyjął, że w skład twierdzeń powoda wchodzi także dołączone do pozwu dokumenty, jednakże ich treść pogłębia jedynie wątpliwości co do tego, czy pozwany złożył jakiegokolwiek oświadczenie woli mogące być podstawą zobowiązania, a nadto czy doszło do spełnienia warunku określonego w umowie przelewu. Należało zatem przeprowadzić postępowanie dowodowe, które nie usunęło jednak wątpliwości Sądu w tym przedmiocie.

Sąd nie oparł się na złożonych wraz z pozwem niepodpisanych wydrukach (k. 19-28). Jakkolwiek nie budzi wątpliwości dopuszczalność posłużenia się w procesie takim dowodem (art. 243[1] k.p.c.), Sąd uznał te dokumenty za niewystarczające do przyjęcia, że pozwany zawarł umowę z pierwotnym wierzycielem, zgodnie z twierdzeniami powoda. W tym zakresie wskazanym dokumentom należało odmówić wiarygodności.

Zgodnie z art. 720 § 2 k.c. (w brzmieniu na dzień 1 marca 2016 r., w którym zgodnie z twierdzeniami powoda umowa miała być zawarta) umowa pożyczki, której wartość przenosi 500 zł, powinna być stwierdzona pismem. Wymogu stwierdzenia pismem nie spełniają oświadczenia, z których żadne nie zawiera podpisu. Niezachowanie wymaganej przez art. 720 § 2 k.c. formy zawarcia umowy pożyczki ma ten skutek, że sama czynność prawna jest ważna, a ustawodawca nakazuje stosować tylko ograniczenia dowodowe określone w art. 74 § 1 k.c. Niewykluczone było więc udowodnienie przez powoda faktu zawarcia pożyczki przez pozwanego z pierwotnym wierzycielem, jednakże w tym zakresie nie sprostął on regułom ciężaru dowodu określonym w art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że złożone wraz z pozwem wydruki pochodzą wyłącznie od pożyczkodawcy, mimo że z ich treści miałyby wynikać, że także pozwany jest ich wystawcą (zob. k. 19). Zwraca przy tym uwagę brak podpisu strony pozwanej na umowie ramowej pożyczki, oraz brak daty na tej umowie, pomimo pozostawienia pod umową pustego pola „data, miejsce i podpis pożyczkobiorcy” (k. 23).

Z § 3 ust. 1-3 złożonego wydruku umowy wynika, że akceptacja pożyczki miała być uzależniona od rejestracji na stronie internetowej przez pożyczkobiorcę, podania przez niego danych osobowych, złożenia wniosku online, przesłania wiadomości sms według ustalonego wzorca, oraz wykonania przelewu bankowego na kwotę 0,01 złotych lub 0,50 złotych, w celu weryfikacji transakcji.

Żaden ze złożonych przez powoda dowodów nie potwierdza, że pozwany dopełnił powyższych czynności, stanowiących o złożeniu przez niego oświadczenia woli będącego podstawą zaciągnięcia zobowiązania.

Powód nie dołączył do pozwu potwierdzenia doręczenia pozwanemu umowy na trwałym nośniku, ani dokonania przelewu weryfikacyjnego. Brak także jakiegokolwiek dowodu przekazania do dyspozycji pozwanego kwoty pożyczki. Dowodu takiego nie może stanowić wydruk (k. 28), który pochodzi od pożyczkodawcy, a przy tym nie spełnia wymogów określonych w art. 7 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe.

Ostatecznie stwierdzić należy, że choć powód wykazał, że pożyczkodawca dysponował danymi osobowymi pozwanego, sama ta okoliczność nie pozwala na ustalenie, że pozwany złożył jakiejkolwiek oświadczenie woli, na skutek którego zawarł umowę pożyczki.

Nie budzi wątpliwości, że zawieranie umów za pośrednictwem środków porozumiewania się na odległość jest dozwolone w obrocie prawnym. Nie jest ono wyłączone przez art. 29 ustawy o kredycie konsumenckim i art. 10 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki). Jednakże strona będąca profesjonalistą, obowiązany do podwyższonej staranności w obrocie prawnym, powinna być świadoma ograniczeń dowodowych wiążących się z taką formą zawarcia umowy i uzyskać, a następnie przedstawić dowody złożenia oświadczenia woli przez pożyczkobiorcę. Powód, który powołuje się na nabycie wierzytelności w wyniku cesji powinien bowiem wykazać wszelkie okoliczności, które obciążałyby pierwotnego wierzyciela, gdyby to on wytaczał powództwo.

Mając powyższe na uwadze, powództwo należało oddalić w całości.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

S.(...)